

Heti biztató üzenetek 4.11. Kötődési sebeink gyógyulása

„Jézus keresztjénél ott állt anyja és anyjának nővére, Mária, Klópás felesége, valamint a magdalai Mária. Amikor Jézus meglátta, hogy ott áll anyja és az a tanítvány, akit szeretett, így szólt anyjához: Asszony, íme, a te fiad! Azután így szólt a tanítványhoz: Íme, a te anyád! És ettől az órától fogva otthonába fogadta őt az a tanítvány.” (János 19, 25-27)

A Nemescsói evangélikus templom oltárképén három alak látszik: Jézus a közepén, s körülötte anyja és a tanítvány, akit szeretett. Az egész perspektíva Jézus arca felé húzza szemünket. Bár az ábrázoláson Jézus már egyértelműen halott, hiszen oldalán is látszik a lándzsa ütötte seb, ez a két alak mintha még halálában is ajkát lesné, hátha van még szava hozzájuk. Pedig Jézus ebben a pillanatban már halott. Már nem szól, már néma. Teste elgyötört ugyan, arcán mégis békések a vonások. Mintha már mindent elrendezett volna. Erőszakos halála ellenére holtteste békés és nyugodt. Valóban mindent elrendezett. Első renden bűneink bocsánatát, a megbékélést, az elégtételt. De elrendezte ennek a két embernek a sorsát is: Máriának és Jánosnak.

Összekötötte őket. Immáron összetartoznak, fogadott fiú és fogadott

anya. Nem egy magányos asszony, egy szomorú özvegy áll a kereszt alatt egy fiatal fiúval az oldalán. Két egyaránt gyámolításra szoruló embert látunk, akik önmagukban törékenyek és sebezhetőek, de együtt elég erősnek tűnnek a túléléshez. *Jobban boldogul a kettő, mint az egy* – régi bölcsesség, mely érvényéből azóta sem veszített.

Isten már az ember teremtésekor a kapcsolódó lényben gondolkodott. Megannyi reláció hatja át életünket: szülőség, gyermeki lét, barátság, testvéri lét, házastársi lét. Nincsen szülő gyermek nélkül és gyermek szülő nélkül. Nincs barátság barátok nélkül, s egyik testvér is feltételezi a másikat. Férj és feleség egymás nélkül csak nő és férfi, de együtt már házасok. Isten gondolata ez, az összetartozás teszi teljessé emberi létünket.

A legnagyobb kincsünk ez, mégis a legmélyebb sebeket és leggyötrőbb fájdalmakat is éppen ezen a területen kapjuk. Különös, ahogyan próbálunk kimenekülni fájdalmaink sűrűjéből,

olykor éppen Istenhez. Felvisszük áldozatunkat, remélve, hogy ránk csukódik a templom hatalmas kapuja, mely homályba borulva elfed titkot és könnyet. Jézus szava viszont egészen kijózanító: akkor vidd fel áldozatodat a templomba, ha már szeretteiddel rendezted a viszonyodat! Békülj meg és gyógyult kapcsolataidat hozd be az ünnepbe!

Az ünnepi asztalt feszülten körbe ülni rendkívül fájdalmas. Tönkreteszi az ünneplést. Érezzük, hogy ezt nem így kellene csinálni. S különös, de a haragunkat idővel átvisszük az ünnepre, majd magára Istenre, pedig nem az ünnepre és nem az Úrra haragszunk, hanem egymásra és önmagunkra. A böjt tehát a harag meghaladásáról is szól. A rendezetlenség meghaladásáról. A gubancos szálak kibogozásáról.

Néha pedig új kapcsolatok születéséről is. Talán Jézus Rád is szeretne anyát vagy gyermeket vagy testvért vagy barátot bízni.

Mennyire érdekes, hogy Mária és János nyilván látták egymást Jézus közelében, ismerték egymást és tudtak egymás bajairól is. A keresztt alatt pedig egybeforrt az életük is Jézus szava által. Talán a keresztt nélkül ez a két ember nem kötött volna ilyen mély szövetséget. Kellett a jelenlétük és kellett Jézus áldozata is hozzá. Jézus áldozata ugyanis a szeretet győzelme a gyűlölet, a szeretet hiánya, a közöny, a könyörtelenség és talán az elhagyatottság felett is. De ehhez nekik is ott kellett lenniük. Be kellett lépniük az agonizáló Jézus terébe. Hallaniuk kellett a fuldoklással küzdő Úr suttogását. Nem harsány kiáltás vagy felülről jövő hatalmi szó volt ez.

Olyan csendes beszéd, melyet a távol állók nem is hallhattak, nem is érthettek. Az efféle szónak intimitása van. És az efféle szóhoz intimitás szükségeltetik. Ebben az intimitásban jön létre a gyógyító szövetség. Jó volna ezzel a szándékkal az Úr házába lenni és kinyújtani azok felé a kezemet, akiket Jézus rám akar bízni és együtt gyógyulni az üdvösségig...